

Voorleesverhaal

**VADERS
VOOR
LEZEN**

2014 • 2015

VOOR
KINDEREN
VAN
7 TOT 12 JAAR

LEES
15 MINUTEN
PER DAG

DE STRAFSCHOP

van

GERARD VAN GEMERT

De strafschop

‘Wil jij er eentje nemen?’ Meester Bas zakte door zijn knieën. Hij had een papiertje in zijn ene hand en een pen in de andere.

Delano zat op de grond ter hoogte van de middencirkel en probeerde de vermoedheid uit zijn kuiten te schudden. ‘Is goed.’

De scheidsrechter had zojuist voor het einde van de wedstrijd geblazen. Ook de verlenging had geen beslissing gebracht. Dat moesten strafschoppen doen.

Meester Bas, die gymles gaf, glimlachte en schreef iets op het papiertje.

Delano zag opluchting op zijn gezicht. Het zou zomaar kunnen dat Delano de eerste was die ja had gezegd. Hij dacht aan die kans vlak voor het einde van de normale speeltijd. Het was een perfecte voorzet van Steven geweest. Als hij de bal iets voller met zijn hoofd had geraakt, was hij er binnenkant paal ingegaan. Nu ketste hij vol op het aluminium. Hij zuchtte en hoorde weer de teleurgestelde reactie van het publiek toen de bal terugkwam van de paal.

De finale van het schoolvoetbaltoernooi was in 2-2 geëindigd. Steven had de Rembrandtschool in de eerste helft op 1-0 gezet, maar kort daarna werd het gelijk. Mohammed, die bij Delano in de D1 van FC Hermelen speelt, schoot van zestien meter keihard raak. Vlak na het begin van de tweede helft kwam De Mozaïek op voorsprong. Tien minuten later was de stand weer in evenwicht door een doelpunt van Sharif die de doelman met een soepele beweging passeerde en de bal in het lege doel schoot.

‘Jij neemt de laatste.’ Ingmar ging naast Delano zitten. ‘Het is te hopen dat we het daarvoor al beslist hebben.’

Delano knikte. Hij zag alle kinderen die om het veld hadden gestaan, naar het doel lopen waar de strafschoppen werden genomen en achter het doel plaatsnemen. Melanie liep er ook tussen. De stok die aan het spandoek vast zat, had ze in haar rechterhand. Barbara had de andere stok vast.

‘Je moet komen van de meester.’ Ingmar tikte Delano op zijn schouder.

Delano stond op. Zijn benen voelden zwaar en hij sjokte naar de zijlijn. Daar stond de meester met alle spelers om hem heen.

‘Leg de bal goed neer, bedenk van tevoren in welke hoek je gaat schieten en dan binnenkant voet trappen.’ Meester Bas keek hen een voor een aan. De meester speelde zelf in de hoofdklasse. Hij had hen voor het toernooi getraind en Delano vond dat de trainingen beter waren dan bij zijn club.

‘Ingmar neemt de eerste, dan Steven, dan Sharif, dan Victor en als laatste Delano.’ De meester stopte het papiertje in zijn zak. ‘Kom op jongens,

onze school zal nooit meer zo dichtbij de overwinning van het schoolvoetbaltoernooi komen als vandaag.'

Zou de meester hem bewust als laatste hebben neergezet? En er op hopen dat het dan allemaal al beslist was? Delano liep als laatste naar de middencirkel waar alle spelers plaats moesten nemen. De Mozaïek moest beginnen.

De speler die de eerste strafschop zou nemen, liep van de middencirkel naar het doel. Daar stond David, de doelman van de Rembrandtschool op hem te wachten.

Links van het doel stonden zijn ouders. Op de tweede rij. Als hij vandaag toch eens de held van de wedstrijd zou worden door de beslissende strafschop erin te schieten, wat zou zijn vader dan trots zijn. De verwachting bij FC Hermelen was dat Delano de opvolger zou worden van zijn vader, de grootste voetballer die de club ooit had voortgebracht. Tot nu toe was het hem nog niet gelukt om iets speciaals te doen waaruit bleek dat hij dat was.

De speler van De Mozaïek had de bal neergelegd en wachtte op het fluitje. Nadat die klonk, nam hij zijn aanloop. David dook in de verkeerde hoek en het schot hoefde daardoor niet helemaal in de hoek te zijn. 1-0 voor De Mozaïek.

'Balén,' hoorde Delano Ingmar naast zich zeggen en tegelijkertijd zag hij Steven uit de groep stappen en naar het doel lopen. Eind lopen, dacht Delano. In die tijd kan je van gespannen groeien naar heel zenuwachtig. Zeker als je de mensenmenigte achter het doel zag staan.

Ingmar schoot de bal halfhoog in de rechterhoek. 1-1. Hij balde zijn vuist. Het publiek dat voor de Rembrandtschool was, juichte. Het spandoek, met Melanie aan de ene en Barbara aan de andere kant, bewoog ongelijk heen en weer.

Goed, hij kon wel aardig voetballen, maar een uitblinker was hij niet, vond Delano van zichzelf. Hij zat in de D1 en speelde ook iedere week, maar het was altijd een zeventje, zoals zijn vader zei. En nooit eens een acht of een negen. Vandaag had hij goed gespeeld, maar het was hooguit een zevenenhalf. Maar als hij straks de beslissende strafschop zou moeten nemen en hij zou scoren, dan werd het ineens een acht of misschien wel een negen. Hoe trots zou zijn vader dan wel niet zijn?

De Mozaïek kwam met 2-1 voor. Dit keer zat David er dichtbij, maar de bal was te zuiver ingeschoten om hem te kunnen stoppen. Hij raakte hem nog met zijn vingertoppen. Boos door deze gemiste kans schopte David tegen de paal.

Recht achter het doel stond Melanie. Delano was al jaren verliefd op haar, maar hij wist niet of zij ook verliefd was op hem. Hij had het nog nooit

durven vragen. Soms dacht hij van wel. Dan kon ze ineens overdreven aardig tegen hem doen. Zoals met gym, als ze in hetzelfde team zaten met basketbal. Als hij dan scoorde, omhelsde ze hem alsof hij net het punt had gemaakt waardoor ze wereldkampioen waren geworden.

Of laatst, toen ze op schoolreis waren naar De Efteling. Toen was ze niet bij hem weg te slaan. Ze wilde per se naast hem zitten in de Python en pakte zijn hand vast vlak voordat ze instapten.

Steven stond klaar voor zijn strafschoot. Het fluitje snerpde door de stilte. De rechtsbuiten van de Rembrandtschool wachtte nog twee seconden en nam toen zijn aanloop. Hard en laag verdween de bal in de hoek. De doelman stond als aan de grond genageld, 2-2. Gejuich klonk vanachter het doel. Steven liep langs de juichende menigte en deed een high five met iedereen. Ook Melanie reageerde erop.

Maar soms zag ze Delano helemaal niet staan. Dan negeerde ze hem volledig. Zoals toen de rollen voor de musical bekendgemaakt werden. Zij kreeg een hoofdrol en mocht een jongen kiezen die de tegenrol zou gaan spelen. Alle jongens uit de klas wilden dat maar al te graag en Melanie wist dat. Het leek wel of ze misbruik maakte van de macht die ze had. Tergend langzaam bekeek ze alle jongens in de klas, maar Delano sloeg ze over. Uiteindelijk koos ze voor Sander. Uitgerekend de jongen waar Delano het minst goed mee op kon schieten.

David zwaaide met zijn armen. Hij stond rechtop en probeerde de speler van De Mozaïek uit zijn concentratie te halen.

Die leek niet onder de indruk en had de bal op de stip gelegd. Zijn aanloop, na het fluitsignaal van de scheidsrechter, was vastberaden en als een streep verdween de bal vlak onder de lat. David had een hoek gekozen en was kansloos, 3-2.

Sander stond niet ver bij Melanie vandaan. Delano zag hem steeds haar kant op kijken. Oh, wat had hij een hekel aan hem. Zijn arrogante gedrag omdat zijn vader toevallig directeur van een groot bedrijf was en in een grote auto reed, stoorde hem mateloos. Hij kon zo op Delano neerkijken omdat hij altijd alles beter wist. En Melanie was daar gevoelig voor. Ze koos altijd de kant van de beste.

Sharif had de bal in zijn hand en wachtte tot de doelman van De Mozaïek op zijn doellijn stond. Daarna legde hij de bal zorgvuldig neer en liep achteruit.

Delano voelde de spanning in zijn buik toen de spits zijn aanloop nam. Beheerst schoof hij de bal in de linkerhoek, 3-3. De ontlasting bij de spelers in de middencirkel werd bij ieder doelpunt groter en hun geschreeuw luider.

Nou moest Delano ook eerlijk toegeven dat Sander veel wist en veel kon. Hij had overal wel een beetje verstand van en was ook in veel sporten goed. Alleen voetballen kon hij niet en dat kwam Delano wel goed uit. Daar kon hij dan het verschil maken. En dit was dé kans om iets bijzonders doen, maar er dreigde ook gevaar. Als hij zou falen, zou de hele klas of misschien wel de hele school hem als de loser van het elftal zien.

De Mozaïek had 4-3 gemaakt. Hun aanvoerder schoot de bal slecht in, maar David lag weer in de verkeerde hoek. Het viel Delano op dat er van beide scholen ongeveer evenveel supporters waren, gemeten aan het gejuich langs de kant bij een doelpunt.

Nog twee strafschoppen en dan was Delano aan de beurt. Hij probeerde niet te nerveus te worden, maar slaagde daar niet in. De spanning was voelbaar bij zijn medespelers, maar ook bij het publiek. Er gonsde iets rond het veld wat niet uit te leggen was.

Nu was het de beurt aan Victor. Als hij zou missen en De Mozaïek zou scoren, hoefde Delano niet meer. Dan zou hij er mooi onderuit komen, maar ook zijn kans op glorie mislopen. Victor had de beste trap van het elftal. Hij nam alle hoekschoppen en vrije trappen. Die zou toch niet missen?

Delano kneep zijn ogen half dicht en door zijn wimpers zag hij Victor feilloos raak trappen. Halfhoog en net naast de paal, 4-4. De laatste speler van De Mozaïek liep de middencirkel uit.

Delano zag zijn ouders met elkaar staan praten. Ze wisten nog niet dat hij de laatste moest nemen. Melanie danste met Barbara en het spandoek ging op hetzelfde ritme op en neer. En Sander was dichterbij haar gaan staan. Er stond nog één man tussen hen in.

David had zich weer groot gemaakt. Hij wees naar een hoek toen de speler van De Mozaïek zijn aanloop nam. Dat bracht hem zo van de wijs dat hij de bal niet goed raakt. David dook in de andere hoek dan waar hij naartoe wees en duwde de bal naast het doel.

Delano en zijn teamgenoten renden juichend een paar passen naar voren. Meteen beseft Delano dat alles nu van hem afhing. De zenuwen probeerden bezit van hem te nemen.

‘Kom op, Delano. Maak het af.’ Dat was de stem van Steven.

‘Je kan het,’ riep Victor.

Delano haalde diep adem en slofte naar het strafschopgebied. Vanaf de zijlijn werd van alles naar hem geroepen. Hij hoorde wel dat er geroepen werd, maar het drong niet tot hem door. Het was alsof hij door een tunnel liep. Nou ja, liep? Het leek meer of hij zweefde,

Bij het strafschoopgebied pakte hij de bal aan van de scheidsrechter en liep naar de stip. Hij boog voorover om de bal op het kalk neer te leggen.

De doelman van De Mozaïek stond op het vijfmetergebied. Delano hoorde hem iets roepen, maar de cocon waar hij in zat, liet de woorden niet tot hem komen.

De bal lag stil en Delano kwam omhoog. Hij liet zijn ogen langs het publiek achter het doel gaan. Sander stond nu naast Melanie. Zij balde haar vuist naar hem.

Zijn vader had zijn handen op zijn hoofd en zijn moeder klapte toen ze zag dat hij naar hen keek. Delano liep achteruit naar de rand van het strafschoopgebied. Daar bleef hij met de handen in zijn zij staan. David moedigde hem aan.

Hij voelde zijn hart kloppen en zijn ademhaling versnellen. Nog een keer haalde hij diep adem en meteen daarna klonk het fluitje. Het was of het fluitje een signaal voor het publiek was om stil te zijn. Je kon een speld horen vallen. Delano begon zijn aanloop.

Vanaf dat moment leek alles in slow motion te gaan. Delano had besloten de bal links van de doelman te schieten. Hard met de binnenkant van zijn voet, zoals de meester had gezegd. Hij raakte hem zoals hij van tevoren van plan was. Toen hij opkeek, zag hij dat de doelman de goede hoek had gekozen. Die strekte zich en met zijn vingertoppen raakte hij de bal.

Oh nee, dacht Delano, laat het niet waar zijn. Hij maakte een sprongetje om de bal meer vaart mee te geven. Het publiek leek een moment de adem in te houden.

De vingers van de doelman waren niet lang genoeg. Hij tikte de bal in het zijnet. Delano had als eerste door dat hij gescoord had en liet zich op zijn knieën zakken. Voordat hij de grond raakte, waren de supporters van de Rembrandtschool in juichen uitgebarsten.

David was als eerste bij hem en niet lang daarna dook het hele elftal en begeleiders bovenop de twee helden.

Delano kon nauwelijks ademhalen, maar het kon hem niet schelen. Dit was het moment waar hij al jaren van droomde. Toen de spelers een voor een van de stapel afklommen, kwam Delano overeind. Meteen werd hij beetgepakt en door zijn vader geknuffeld. 'Echt knap jongen. Onder zo'n druk zo'n goede strafschoop.'

Delano slikte en knipperde de tranen weg. Zijn moeder gaf hem een dikke zoen. Normaal zou hij zich er voor schamen, maar nu niet.

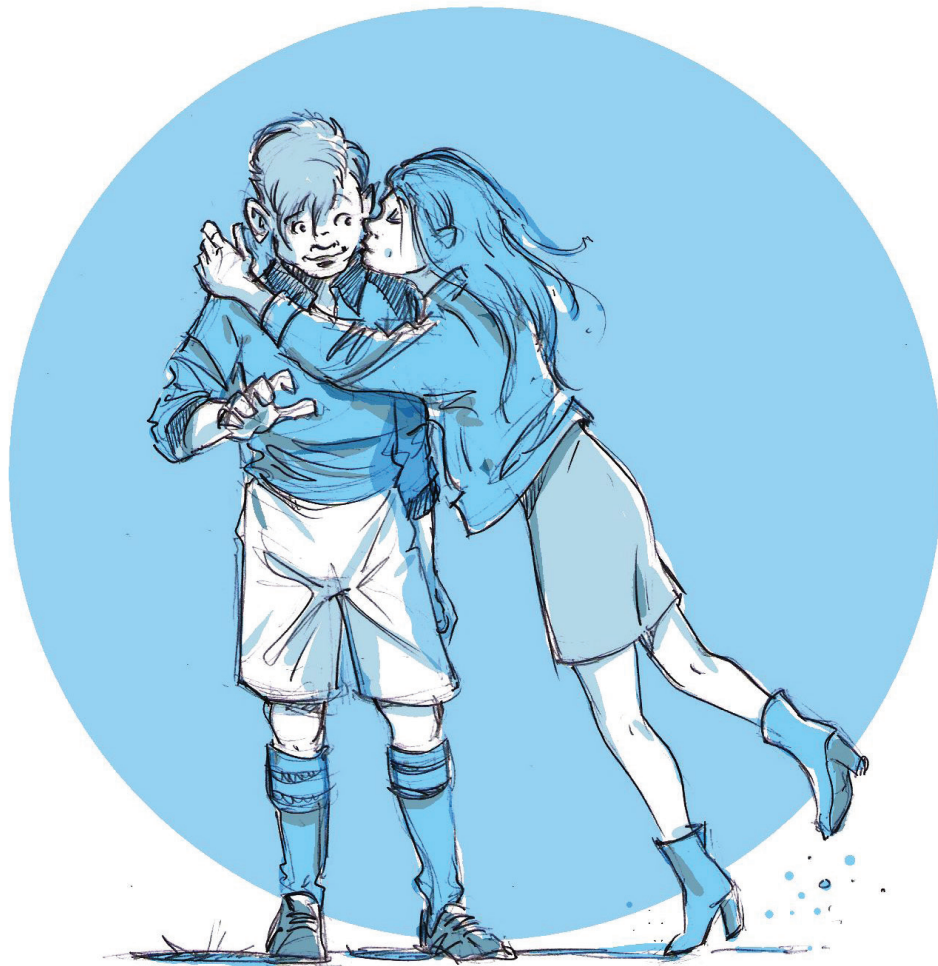
'We moeten naar de prijsuitreiking.' David pakte Delano bij zijn arm. Die haalde diep adem en trok nog even zijn sokken omhoog voor hij

achter de doelman aanliep. Net toen hij aanstalten wilde maken om weg te lopen, werd hij op zijn schouder getikt. Delano draaide zich om en keek in de mooiste ogen die hij ooit gezien had.

‘Ik ben zo trots.’ Melanie deed haar armen om zijn nek en gaf Delano een kus op zijn wang. Nog even bleven ze zo staan. Vanuit het publiek klonk gejoel, maar dat kon hen niet schelen. ‘Je moet naar de prijsuitreiking,’ fluisterde Melanie in zijn oor.

‘Ik heb mijn prijs al binnen,’ fluisterde hij terug.

Gerard van Gemert

Wat vond jij van dit voorleesverhaal?

Deel jouw voorleesmoment (foto) en je mening over het voorgelezen verhaal met ons op @vvlezen onder vermelding van @<bedrijf waar je werkt> en maak kans op een mooie prijs!

WWW.VADERSVOORLEZEN.NL

Colofon

Dit verhaal is een uitgave van de Leescoalitie. Tekst: Gerard van Gemert . Illustraties: Rudi Jonker. Met dank aan: Uitgeverij Clavis. Vormgeving: Moker Ontwerp